

Een leven van inkeer en bezinning

Het **markant**-zingevingsthema 'Geluk maakt het verschil' behandelt de verschuivende waarden in onze samenleving. 'Tien woorden' – ook gekend als 'de tien geboden' vormen voor de gelovigen wegwijzers in het zoeken naar authentiek leven.

Eén ervan 'Maak in je leven ruimte vrij voor inkeer en bezinning, voor je medemens en voor jezelf' vormt de aanleiding voor een gesprek met een kloosterling. Na een tip van Mieke Vandromme, algemeen voorzitter **markant** en lid van het beschermcomité voor de 'kloosterbouw' van de abdij St.-Sixtus, gingen we praten met broeder Manu, abt van Westvleteren.

Jezus als referentiepunt

Met 26 broeders zijn ze nog. De gemiddelde leeftijd – 59 – is nog relatief jong. Er zijn 30ers, 40ers, 50ers, 60ers en hoogbejaarden. De laatste 5 jaar melden zich geen novicen meer. Een teken aan de wand?

Broeder Manu: "Misschien. Dit is nog al gebeurd. Er is natuurlijk een bepaald klimaat in de maatschappij. Mensen staan niet te springen om in te treden. Veel mensen geloven niet meer in de zinvolheid van de kerk. Dat wij ook vandaag nog Jezus nemen als grootste referentiepunt in ons leven, wekt soms

ongeloof. Daarom worden wij wel eens benaderd als exotische vogels! Onze diepste identiteit verschilt echter niet van die van iedereen: wij zijn MENS. Het kloosterleven is één manier van christelijk samenleven, van zoeken om bewuster te leven en daarop aangesproken te mogen worden. Heel opvallend in dit verband bleek de bevinding van alle abten en abdisen op het Kapittel in Assisi afgelopen maand: er is een enorme golf van mensen die aansluiting zoeken bij het kloosterleven. In contact met ons ervaren leken echtheid, authenticiteit. Zij voelen een warme gemeenschap. In de abdij proberen wij te leven zoals veel mensen het verlangen te kunnen doen. Daarom zoeken zij contact met ons. Niet om zélf als monnik te gaan leven, maar om onze spiritu-

aliteit te helpen vertalen naar hun leven. Zij vragen zich af: "Wat heeft het woord van God met mijn leven te maken? Hoe pas ik dat daarin?" Veel meer dan vroeger vragen zij van ons daarbij steun en begeleiding."

"Met zingeving bezig zijn is soms heel broos. Het heeft een veilige bedding in een klooster, maar niet in de brede samenleving."

Hoewel zij van de stilte houden, is gastvrijheid een waarde bij de broeders Trappisten.

"Het is een appel op de vruchtbaarheid van ons leven", vertelt broeder Manu, "want in contact met de zoekende mens kunnen wij ons geloof delen. Vandaar dat mensen bij ons kunnen verblijven en op het ritme van

ons leven meeleven.

Momenteel kan dit niet. Door scheuren en onherstelbare grondverzakking is een deel van het klooster onbewoonbaar geworden. De broeders hebben tijdelijk hun intrek genomen in het gastenkwartier, maar vanaf 2011 hopen wij opnieuw gasten te kunnen herbergen. Intussen wordt een deel van het klooster vervangen door nieuwbouw."

Hopen en geloven in de toekomst

Soms vragen mensen of het zinvol is om zoveel geld te spenderen aan de nieuwbouw van een klooster? Wij vinden natuurlijk van wel. Net zoals men in een gezin niet zomaar begint te bouwen, zijn wij er mentaal ook al heel lang in bezig. Bouwen we? Of herstellen we het hoogstnodige?

Uiteindelijk hebben we geopteerd voor vervangende nieuwbouw. Omdat wij heel sterk geloven in de zinvolheid van hoe wij leven, hebben wij beslist ervoor te gaan. Wij hopen en geloven dat er een toekomst is voor onze manier van leven, maar daar hebben wij natuurlijk geen garantie voor. En ja, het is een groot project: de kloostergebouwen worden nieuw, de huidige kerk wordt een vleugel van het nieuwe kloostervierkant, de vroegere kerk wordt bewaard en ingericht als refter en bibliotheek. Zo integreren wij dingen van generaties ver in onze verbouwing voor de toekomst. Het is een project dat verband houdt met de kerk en onze waarden. Het is een geloofsdaad voor de komende generaties."

"Bouwen is een geloofsdaad voor de komende generaties."

Brouwers in habijt

Wie zegt 'De paters van Westvleteren' denkt ook aan bierbrouwers. Hen daarmee gelijkstellen, gaat voorbij aan de essentie van hun leven. Midden in het leven van gebed, lezing en studie wordt ook de arbeid ernstig genomen.

Elke monnik draagt naar eigen vermogen bij om in het onderhoud van de abdij te voorzien. Er wordt gebakken, kleren gemaakt, in de tuin gewerkt... en er wordt gebrouwen.

Vader abt: "Arbeid is een evenwichtsfactor in het leven. De abdij hier is van oudsher verbonden met bier brouwen. Ja dus, wij zijn brouwers. Bier brouwen doen wij om in ons levensonderhoud te voorzien, om een financiële reserve aan te leggen, om investeringen te betalen, om aan caritatieve werken te kunnen doen. Méér gaan brouwen, zoals sommigen ons vragen, gaat

nu in tegen het evenwicht in ons leven. Een grotere brouwerij wordt een bedrijf dat we zelf niet meer kunnen runnen. De brouwerij is er omwille van de abdij, maar niet omgekeerd. Fijn natuurlijk dat zoveel mensen ons bier lekker vinden, maar we zijn niet altijd even gelukkig met de hype errond. Wij brouwen om te leven, wij leven niet om te brouwen!"

"Investeren in dit kloosterbouwproject, betekent een investering in de toekomst en een bevestiging van de waarde van ons Vlaams cultuurpatrimonium. Het harmonieus evenwicht tussen de spirituele rust van de kloostergemeenschap en haar verantwoordelijkheid voor de omringende gemeenschap, zal versterkt worden door een tijdloos en toch sober streekbeeld."

(Mieke Vandromme, algemeen voorzitter markant)

De eigen financiële middelen voor de verbouwing volstaan niet. Daarom rekt de abdij ook op giften. Wie het bouwproject wil steunen, kan giften (met fiscaal attest) vanaf 30 euro storten op VCM-745-0182034-34 met de vermelding 'kloosterbouw'. Giften zonder fiscaal attest kunnen gestort worden op 467-3352701-80 met vermelding 'kloosterbouw', van de Abdij St.-Sixtus vzw, Donkerstraat 12 - 8640 Westvleteren. Iban - BE47 4673 3527 0180 - BIC-KREDBEBB

"Hoe oud ik precies was, weet ik niet meer. Zo'n jaar of zestien, denk ik. Luisterend naar de radio hoorde ik plots de stem van Billie Holiday: "Love is a spark, lost in the dark, too soon, too soon..." Liefde: een vonk, beel vlug, al te vlug, verloren in het duister..."

Dat woord van die tragische jazzvrouw heeft mij diep geroerd. Het stelde mij voor een dilemma. De vraag kwam op mij af: Man, waar kies je voor? Ga jij je leven laten verzwelgen door zinloosheid? Of ga je het laten stuwen door je geloof in de uiteindelijke zinvolheid van alles? Heel diep in mij kwam er toen iets tot leven. Een soort bevochten zekerheid. Een zekerheid dat zinloosheid zinloos was. Dat ik wel degelijk bestond dankzij een afkomst en tegelijk met een toekomst. En dat deze afkomst en toekomst geen onbepaalde of abstracte gegevens waren, maar iemand.

Mijn liefde was geen loze vonk, geen nutteloze passie. Ze was een soort energie die door iemand in het leven werd geroepen en finaal naar Iemand toedrong. Geen spark lost in the dark. Wel de afglans van een grote Vuurgloed die ik 'God' noem.

Ik heb gekozen, met vallen en opstaan: mijn leven moest een zoeken zijn naar die Gloed. En toen ik toevallig in contact kwam met de abdij wist ik: bier is het, bier moet het gebeuren".

(br. Remi Heyse, abt)